

енергії набагато більше, ніж весь соціум. З її розширенням зростає кількість техногенних катастроф. Щорічно лише в автомобільних аваріях у світі гине понад 1 млн. людей. Сьогодні людство вичерпало можливості екстенсивного розвитку техносфери. Шлях розв'язання проблеми - розробка енергозберігаючих технологій і створення машин, сумісних з людьми.

І найголовніше – слід добре пам'ятати і ніколи не забувати про те, що все позитивне в європейській культурі прийшло з християнства або через християнство, яке принесло з собою весь безцінний спадок попередніх духовних традицій, зберегло його живим і завжди несе в самому собі приховані можливості спасіння для усього людства. Якщо Церква, замість того, щоб прилаштуватися до глобалізованого світу і підстроюватися під будь-які його абсурдні новації, змусить цей світ перебудуватися на засадах християнського універсалізму та екуменізму, можливо тоді у людства і з'явиться реальний шанс уникнути планетарної катастрофи.

Валерій Беличенко, Орест Байко

Общественный просветительский проект

– Глобальное Мироззрение.

г. Львов

ГЛОБАЛЬНОЕ МИРОВОЗЗРЕНИЕ

– НОВАЯ ПЕРСПЕКТИВНАЯ СОЦИАЛЬНАЯ ПРАКТИКА ДЛЯ СОВРЕМЕННОГО МИРА

Современные объективно-исторические условия создали почву для возникшего нового типа виденья и мышления, которые создают фундамент уже для глобальной культуры. Благодаря такому виденью и мышлению возник новый мировоззренческий уровень. Правомерно будет говорить о новом мировоззрении, используя термин «Глобальное Мироззрение» в содержание которого включается:

В отношении мира.

1. Осознание глобальных проблем и виденье путей их разрешения в сторону мирного и безопасного развития человечества;
2. Виденье, содержащее ясное представление о глобальной культуре, какой она должна быть во благо человека в новых исторических условиях, т.е. уже в глобализированном мире.
3. Виденье, содержащее глобальную «картину мира», способное объединить человеческую расу, сохраняя культурное и религиозное разнообразие;

4. Гуманистическую, этическую и ценностную ориентацию человека в отношениях «человек – государство – мир»;

В отношении государства и общества.

5. Виденье, способное не только находить решение локальных проблем, но и содержащее ясное представление об эффективном и безопасном развитии человечества в целом;

6. Новейшее *не* идеологизированное мышление, которому свойственна гибкость, а порой отказ от сложившихся иллюзорных стереотипов, в отношениях «человек – общество»;

7. Осознание пользы от практической деятельности, которая способствует устойчивому развитию глобальной культуры в обществе, на всех общественных уровнях от местных до международных;

8. Иное виденье взаимодействия «человек – наука», которое способствует определению концептуального направления для фундаментальной науки, в итоге формирующее - глобальное научное мировоззрение;

В отношении личности.

9. Ясное представление о Новом человеке и новой цивилизации, уже имеющих «глобальное мировоззрение», где осознается человек как личность иного масштабного уровня, как – Homo cogitare.

10. Виденье, которое формирует мировоззренческую устойчивость и мотивирует личность к осознанному, объективному, позитивному и безопасному поведению в обществе.

Глобальное Мировоззрение - это новая эффективная социальная практика, позволяющая наиболее результативно начать путь гармонизации, (или согласования), каждого различия, или конфликта между всеми культурными и социальными общностями на Земле, возникающими из многообразия современных культурных и социальных инноваций. Наличие такой социальной практики - это путь к усовершенствованию человеческого бытия, позволяющего преодолевать все противоречия между индивидом и обществом, между нациями, религиями и в целом между цивилизациями.

Глобальное Мировоззрение представляет собой идею регулятивного порядка, т.е. идею позволяющую усовершенствовать не только правила «языка» международного общения, но и укрепить курс безопасного развития мира в условиях 21 века. С помощью такой практики, могут эффективно предотвращаться всевозможные современные конфликты, возникающие вследствие существования конкретно-исторических (по существу и по происхождению) противоречий. С помощью Глобального Мировоззрения преодолевается: во-первых - концептуальный кризис фундаментальной

науки, во-вторых - кризис философской и религиозной парадигм, в третьих - позволяет вывести мировое сообщество из исторического кругооборота «диктатуры и хаоса», в четвертых - обеспечивает мировое сообщество вероятным видением наднациональной идеи. Другими словами, это инструмент позволяющий процессы глобализации сделать управляемыми, т.е. это своего рода - проводник глобализации, обеспечивающий вектор безопасного развития мира. Существующие тенденции глобального эволюционизма указывают на то, что мир созревает к глобальной культуре. Но, на каком фундаменте она должна строиться? - как не на Глобальном Мировоззрении. Современное миропонимание сегодняшнего глобализированного мира нуждается в массовом осознании исторического единства всех наций мира, их ощущение принадлежности к более общему, более широкому социуму, что и может обеспечить общая и уже глобальная культура, которая ориентирована на сохранение национального многообразия, как одного из условий нормального гармоничного развития современного глобального мира. Более того, Глобальное Мировоззрение не только ложится в основу ранее не существовавшей глобальной культуры, но и образует новую картину мира.

Ценностью Глобального Мировоззрения является то, что в условиях нестабильности и глобализации социальных процессов, оно дает миру единую безопасную (в частности для разнообразия) глобальную ориентацию, четкий ориентир для цивилизаций, индуцирует оптимистическую перспективу исторического будущего человечества. А на личностном уровне, знания о Глобальном Мировоззрении придают человеку чувство верного направления и укрепляют ощущение безопасности, позволяют человеку обнаруживать, находить себя в мире, среди существующего культурного, религиозного и философского разнообразия, и как следствие – успешно самореализоваться.

Тетяна Лішук-Торчинська
Національний педагогічний університет

ФІЛОСОФСЬКО-ІСТОРИЧНА РЕФЛЕКСІЯ НАД ТЕМПОРАЛЬНІСТЮ В КАТЕГОРІЯХ ЦИВІЛІЗАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ЛЮДСТВА

Історичне чуття або способи сприйняття часу не тільки притаманні всякій культурі, а й входять до системи її ідентифікаційних визначників і дотичні до цивілізаційних характеристик суспільств. В понятті «цивілізація» в даному сенсі акцентуватимемо не рівень суспільного розвитку, а відмінності унікальних типів світоустрою, особливого поєднання артефактів, духовності, різних аспектів суспільного життя. Франсуа Артог для позначення різниці досвіду сприйняття часу народами запроваджує категорію режиму історичності в книзі з однойменною назвою (2003 р.). Режими історичності він трактує як «різні способи артикуляції категорій минулого – теперішнього – майбутнього» [1, с. 14], розрізняючи в сенсі європейського досвіду темпоральності античний режим, режим модерну і християнський режим. В останньому час сприймають як есхатологічний, такий, що має початок – від народження Ісуса Христа – і завершення/кінець світу: «Час християнина – це час очікування, це теперішнє, наповнене сподіванням кінця» [3]. Кожному з двох інших режимів відповідає своя модель часу, яка відзначається орієнтацією на минуле («золотий вік») – для античності – та на майбутнє (прогрес людства) – для модерну.

З кожним модусом сприйняття часу узгоджується пріоритетний тип історіописання (історія істориків). Модерному режиму історичності відповідає тип історіописання, який остаточно сформувався упродовж ХІХ століття та відповідно до якого «...історія вводить в обіг уявлення про історичний час – лінійний, поступальний і незворотній» [1, с. 15]. Цілісний образ історії в категоріях всесвітньої та універсальної історії, як відзначає Ф. Артог, був сформований раніше – у ХVІІ та ХVІІІ століттях відповідно. Х. Уайт, акцентуючи увагу на полеміці щодо епістемологічного статусу історичних досліджень [2, р. 114], як вона розгорнулася у ХХ столітті, у праці «Тягар історії» (1966 р.) дав оцінку образу цілісності в історичній науці. Він проаналізував недовіру до історії та істориків, яка виникла у видатних представників інтелігенції від Першої світової війни та яка тривала майже упродовж усього століття як таку, що пов'язана з безпорадністю істориків дати оцінку ситуації та отримати уроки з минулого [2, pp. 129–130]. Критичну оцінку проектам універсальної історії, які відповідають футуристичному режиму в філософсько-історичній думці – баченню